

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 1So/1/2016  
Identifikačné číslo spisu: 4013200042  
Dátum vydania rozhodnutia: 26.09.2017  
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:4013200042.2

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci navrhovateľa: E. A., bytom Z. - U. XXX, proti odporkyňi: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8, 813 63 Bratislava, o úrazovú rentu, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 23Sp/7/2013-122 zo dňa 12. októbra 2015, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 23Sp/7/2013-122 zo dňa 12. októbra 2015 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

Rozhodnutím č. 40689-8/2012-BA zo dňa 12.12.2012 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) odporkyňa rozhodla tak, že navrhovateľ má nárok na úrazovú rentu podľa § 272 ods. 1, 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení platnom pre preskúmanú právnu vec (ďalej len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) od 01.01.2004 v sume 87,80 € mesačne, ktorá bude podliehať zvyšovaniu podľa príslušných ustanovení „zákona“ a podľa § 293ao zák. č. 461/2003 Z.z., nemá nárok na úpravu výšky úrazovej renty.

Preskúmané rozhodnutie odporkyňa zdôvodnila tým, že podľa § 272 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. od 01.01.2004 preberá od zamestnávateľa výplatu plnení vyplývajúcich zo zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze a chorobe z povolania, ktoré vznikli pred 26.11.1993 a od zamestnávateľa, ktorý mal podľa osobitného predpisu postavenie štátneho orgánu nároky vzniknuté pred 01.04.2002 vyplývajúce zo zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze a chorobe z povolania.

V zmysle § 272 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z., Sociálna poisťovňa, pobočka Bratislava zo dňa 27.02.2004

prebrala výplatu plnení od zodpovedného zamestnávateľa Hornonitrianske bane Prievidza, a.s., odštepny závod Nováky a podľa evidenčného listu zamestnávateľ potvrdil, že pánovi E. A. k 31.12.2003 poukazoval náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti v sume 2.644,-Sk (87,80 €). Naposledy poškodenému vyplatil náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti za mesiac december 2003.

K 31.12.2003 vyplácal zamestnávateľ navrhovateľovi náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti v sume 2.644,-Sk, ktorá sa od 01.01.2004 považuje za úrazovú rentu a podlieha zvyšovaniu podľa príslušných ustanovení „zákona“. Navrhovateľ mal od 01.01.2004 nárok na úrazovú rentu v sume 2.644,-Sk mesačne.

Odporkyňa rozhodnutím zo dňa 20.12.2011 zvýšila sumu vyplácanej úrazovej renty od 01.01.2012 o 3,3 % na sumu 142,90 eur mesačne. Dňa 07.12.2012 požiadal navrhovateľ o úpravu výšky sumy úrazovej renty podľa § 293ao zák. č. 461/2003 Z.z., pretože podľa jeho názoru, odporkyňa mala vychádzať z novej sumy úrazovej renty vyplácanej od 01.01.2004. Jej výška (t.j. 6.076,-Sk) by mala byť určená tak, že od priemerného zárobku z rozhodného obdobia vo výške 15.806,-Sk do výšky ktorej poškodenému patriala náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti k 31.12.2003 by sa mala odpočítať výška sumy čiastočného invalidného dôchodku 5.170,-Sk vyplatená za mesiac december 2003 a odpočítať aj sumu 4.560,-Sk, ktorá sa rovná 75 % minimálnej mzdy čiastočného invalida patriaca poškodenému zamestnancovi.

Ustanovenie § 293ao zák. č. 461/2003 Z.z. sa vzťahuje na prípady, kedy poškodený po pracovnom úraze bol nezamestnaný, a preto ako dosahovaný zárobok po pracovnom úraze sa zohľadňoval tzv. pravdepodobný zárobok, ktorý by mohol dosiahnuť po pracovnom úraze vzhľadom na svoje pracovné schopnosti obmedzené následkami pracovného úrazu.

Zákonodarca v ustanovení § 293ao zák. č. 461/2003 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť od 01.01.2008 určuje, že v takých prípadoch, keď za obdobie nezamestnanosti poškodených sa jednotne zohľadní pri výpočte sumy úrazovej renty pravdepodobný zárobok v rozsahu 75 % minimálnej mzdy, ktorá suma má nahradiť úplný výpadok zárobku poškodených v období nezamestnanosti. Odporkyni zo žiadneho ustanovenia zák. č. 461/2003 Z.z. nevyplyva oprávnenie prepočítavať výšku náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vyplácanej k 31.12.2003.

Voči tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ opravný prostriedok podľa tretej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Z.z. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), v ktorom uviedol, že preskúmané rozhodnutie je v rozpore s ustanovením § 272 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z., vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, je v rozpore s princípom rovnosti a má diskriminačné účinky.

Krajský súd v Nitre rozsudkom č. 23Sp/7/2013-45 zo dňa 06.05.2015 potvrdil napadnuté rozhodnutie odporkyne č. 40 689-8/2012-BA zo dňa 12.12.2012. Voči tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie. Trval na tom, že nárok na úpravu úrazovej renty podľa § 293ao zák. č. 461/2003 Z.z., má občan, ktorý v roku 2003 nepracoval, štátu neodvádzal žiadne zákonom stanovené odvody, a tak musí mať na úpravu úrazovej renty aj on, i keď pracoval na polovičný úväzok, odvádzal zákonom stanovené poplatky, ale zamestnávateľ mu k 01.01.2004 k skutočnej mesačnej mzde prirátaval pravdepodobný zárobok až do konca decembra 2003 z toho dôvodu, že nepracoval 8 hodín ale len 4 hodiny. Tiež trval na tom, že od 01.01.2004 mu pretransformovaná úrazová renta nesmie byť krátaná o výšku sumy odvedeného daňového preddavku, ktorá mu platiteľom mzdy bola z predmetnej náhrady za stratu na zárobku k 01.01.2004 odvedená.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 1So/29/2013-61 zo dňa 29.01.2015 zrušil rozsudok krajského súdu v Nitre. Poukázal na to, že podstatnou námietkou navrhovateľa, ktorý sa domáha priznania transformovanej úrazovej renty v sume brutto sa krajský súd nezaoberal, nevyhodnotil, či postup odporkyne, ktorá rozhodla, že od 01.01.2004 patrí navrhovateľovi transformovaná úrazová renta

v sume netto je alebo nie je súladný so zákonom a na základe akých právnych úvah a aplikácie ktorých zákonných ustanovení k tomuto dospel. Taktiež sa prvostupňový súd nevysporiadal s argumentmi navrhovateľa v prípade aplikácie § 293ao, to či mu za neodpracovaný čas, keďže pracoval na polovičný úväzok, bol používaný pravdepodobný zárobok do 31.12.2003. Taktiež poukázal na to, že administratívny spis nie je úplný, absentujú v ňom viaceré písomnosti, dokonca nie je ani súčasťou evidenčný list č. 4669/IV. zo dňa 27.11.2003, ktorým zamestnávateľ potvrdzuje sumy vyplatené z titulu nároku navrhovateľa na náhradu za stratu na zárobku, dohoda medzi navrhovateľom a zamestnávateľom po uhradení náhrady za stratu na zárobku zo dňa 24.06.1999 a ani rozhodnutia príslušných súdov ohľadom navrhovateľom uplatneného nároku na uhradenie náhrady za stratu na zárobku chýba tiež samotné podanie navrhovateľa a jeho doplnenie, ktorým požiadal o úpravu úrazovej renty. Nariadil krajskému súdu prejednať znovu vec, vysporiadať sa s tvrdeniami navrhovateľa vo vzťahu k jeho požiadavke priznania úrazovej renty v sume brutto ako aj k namietanému odchýlnemu prístupu k jeho osobe z titulu neaplikovania ust. § 293ao zák. č. 461/2003 Z.z. v jeho právnej veci.

Krajský súd po opätovnom preskúmaní veci dospel k záveru, že opravný prostriedok nie je dôvodný. Poukázal na to, že ustanovenie § 293ao zák. č. 461/2003 Z.z. sa výlučne vzťahuje na prípady, ak je poškodený po utrpení pracovného úrazu evidovaný ako nezamestnaný. Preto ako zárobok dosahovaný u poškodeného po pracovnom úraze sa zohľadňuje tzv. pravdepodobný zárobok, ktorý by poškodený mohol dosiahnuť vzhľadom na svoju pracovnú schopnosť obmedzenú následkami pracovného úrazu. Toto ustanovenie zároveň určuje, že pravdepodobný zárobok počas trvania nezamestnanosti sa považuje suma zodpovedajúca 75 % min. mzdy zamestnancov v pracovnom pomere odmeňovaných mesačnou mzdou, ktorá patrila k 31.12.2003.

Námietka navrhovateľa, aby bolo aplikované ustanovenie § 293ao zák. č. 461/2003 Z.z. na jeho prípad, bola podľa krajského súdu právne irelevantná, pretože toto ustanovenie sa výlučne vzťahuje na prípady, ak je poškodený po utrpení pracovného úrazu evidovaný ako nezamestnaný, čo navrhovateľ nespĺňal, pretože on nebol nezamestnaný. Popri poberaní čiastočného invalidného dôchodku pracoval na čiastočný pracovný úväzok.

K spornej otázke, či náhrada za stratu na zárobku, ktorá navrhovateľovi patrila do 31.12.2003 a ktorá je od 01.01.2004 úrazovou rentou (§ 272 ods. 3 zák. č. 461/32003 Z.z.) má byť vyjadrená vo výške v akej bola k 31.12.2003 skutočne vyplácaná, teda po odpočítaní dane alebo vo výške zodpovedajúcej výške zdanenej náhrady za stratu na zárobku krajský súd uviedol, že:

- rozhodujúce je potvrdenie zamestnávateľa Hornonitrianske bane Prievidza, odštepny závod Nováky o tom, že k 31.12.2003 poukazoval navrhovateľovi náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti v sume 2.644,-Sk (87,80 €);
- pokiaľ sa v ustanovení § 272 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z. hovorí o úrazovej rente v sume v akej patrila do 31.12.2003, je v danom prípade potrebné za túto sumu považovať sumu v akej bola náhrada za stratu na zárobku vyplácaná alebo výška náhrady, ktorá k 31.12.2003 po zdanení patrila a nebola medzi účastníkmi sporná;
- táto náhrada sa vypláca vo výške, ktorá patrila k 31.12.2003 aj po tomto dni;
- nemožno stotožňovať úrazovú rentu, priznanú podľa § 88 a § 89 zák. č. 461/2003 Z.z., ktorá od 01.01.2004 dani z príjmu nepodlieha a náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, ktorá sa podľa § 272 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z. za úrazovú rentu iba považuje a ktorá dani z príjmu podlieha.

Preto krajský súd považoval preskúmané rozhodnutie za súladné rozhodnutie so zákonom. Zároveň poukázal na stanovisko odvolacieho súdu (Najvyšší súd Slovenskej republiky) v obdobných prípadoch v rozhodnutiach sp. zn. 9So/1/2011 a 9So/26/2012.

Námietky navrhovateľa týkajúce sa prepočtu priemerného zárobku k 30.06.2003 krajský súd považoval za neopodstatnené, pretože odporkyňa nemá povinnosť prepočítavať výšku náhrady za stratu na zárobku vyplácanú k 31.12.2003, ale od 01.01.2004 preberá od zamestnávateľa výplatu plnení vyplývajúcich zo zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze, ktoré vznikli pred 26.11.1993 a nároky vzniknuté pred 01.01.2002 vyplývajúce zo zodpovednosti zamestnávateľa za škodu

pri pracovnom úraze.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom uviedol, že:

- je preukázané, že pravdepodobný zárobok bol do 31.12.2003 stanovený z dôvodu, že pracoval na skrátenej pracovnej úvazok;
- k aplikácii § 272 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z. poukázal na skôr predložené rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k tomu, či úrazovou rentou má byť suma zodpovedajúca sume náhrady za stratu zárobku po zdanení;
- krajský súd neuvádza aké dielčie nároky boli riešené rozhodnutiami Okresného súdu Prievidza a Krajského súdu v Trenčíne, krajský súd síce uviedol že išlo o náhradu za stratu na zárobku, avšak nekonkretizuje o akú a z čoho pramení táto náhrada za stratu na zárobku;
- k aplikácii § 272 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z. má za to, že interpretácia právneho názoru krajského súdu nezodpovedá skutočnostiam a dôkazom, ktoré mal v súdnom spise. Samotná odporkyňa uvádza, vo vyjadrení zo dňa 19.03.2013, že suma 2.644,- Sk bola určená jej vlastným výpočtom, že táto suma mu nikdy nebola do 31.12.2003 na predmetnú náhradu vyplatená. Krajský súd na jednej strane tvrdí, že do 31.12.2003 odporkyňa zo žiadneho ustanovenia zákona nemôže prepočítavať výšku sumy úrazovej renty a na druhej strane aj samotný súd ale aj odporkyňa tvrdia, že odporkyňa len na základe prepočtov zistila navrhovateľovu priemernú náhradu za stratu na zárobku do 31.12.2003, ktorú potom považovala za úrazovú rentu podľa § 272 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z.;
- tvrdenie súdu, že úrazová renta od 01.01.2004, ktorá patrí oprávnenému podľa § 272 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z. podlieha dani z príjmu, je nenáležitá a nemá žiadnu zákonnú oporu.
- od 01.01.2004 dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 595/2003 Z.z. o daniach s príjmov, bol zrušený zákon č. 366/1999 Z.z. o dani s príjmov. Podľa § 9 ods. 2 písm. a) zákona č. 595/2003 Z.z. od dane sú oslobodené o. i. aj dávky sociálneho poistenia, nemocenského zabezpečenia a úrazového zabezpečenia s čoho vyplýva, že úrazová renta na ktorú bola od 01.01.2004 pretransformovaná náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti bola a stále je oslobodená od dane s príjmu. Ak by tomu tak nebolo, tak by navrhovateľ musel vedieť aká výška sumy dane mu je mesačne od 01.01.2004 štátu odvádzaná;
- len poukázanie na dva rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, bez toho aby sa súd, resp. odporkyňa zaoberali s argumentáciou navrhovateľa (že do 31.12.2003 výška sumy odvedenej dane bola súčasťou náhrady za stratu na zárobku) nie je postačujúce. Svoju argumentáciu oprel o závery Ústavného súdu Slovenskej republiky o požiadavkách na argumentáciu súdu v odôvodnení súdneho rozhodnutia, t.j. že základnou líniou pri výklade a aplikácii právnych predpisov je požiadavka, že „všeobecný súd má pri aplikácii právnej normy vychádzať z racionálnej argumentácie, ktorá vylučuje akúkoľvek ľubovôľu vo výklade...“ (IV. ÚS 214/04, IV. ÚS 123/08, IV. ÚS 313/08). Ďalej poukázal na ďalšiu judikatúru Ústavného súdu;
- podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (Nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia;
- „priemerný zárobok na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti“, ktorý mu patril k 30.06.2003 požadoval upraviť o 9,3% a to od 01.07.2003 v zmysle „§ 201 ods. 2 ZP“.

Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporkyňa vo vyjadrení zo dňa 14.01.2016 uviedla, že naďalej zotrváva na svojom právnom názore. Poukázala na stanovisko Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 725/2003-1/41 zo dňa 08.10.2003, v zmysle ktorého je potrebné úrazovú rentu podľa § 272 ods. 3 stanoviť ako priemer náhrad za stratu na zárobku, vyplatených v rozhodujúcom období od 01.07.2003 do 31.12.2003. Pre podporu tohto postupu poukázala aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9So/223/2008 zo dňa 31.07.2009.

Nad'alej zotrvala na svojom závere o stanovení úrazovej renty podľa § 272 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z. v sume rovnajúcej sa rozdielu výšky náhrady za stratu na zárobku a príslušnej dane z príjmu a zároveň poukázala na rozsudky najvyššieho súdu týkajúce sa tejto spornej otázky, a to rozsudky pod sp. zn. 9So/1/2011 zo dňa 31.01.2012 a sp. zn. 9So/26/2012 zo dňa 24.04.2013.

Vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 293ao zák. č. 461/2003 Z.z. poukázala na nesplnenie podmienok tam ustanovených navrhovateľom, nakoľko tento po utrpení pracovného úrazu nebol evidovaný ako nezamestnaný. Ak sa navrhovateľovi po pracovnom úraze prepočítaval dosahovaný zárobok na plný pracovný úväzok, t. j. neprihliadalo sa na skutočnosť, že je zamestnaný na polovičný úväzok, ide síce o pravdepodobnú sumu, ktorú by navrhovateľ mohol dosiahnuť pri plnom pracovnom úväzku s prihliadnutím na jeho pracovnú schopnosť a zdravotnú dispozíciu po utrpení pracovného úrazu, ale nejedná sa o pravdepodobný zárobok v zmysle § 293 ao, ktorého účelom je nahradiť absenciu zárobku poškodeného v období nezamestnanosti vo výške 75% minimálnej mzdy, keďže navrhovateľ bol v období do 01.01.2004 zamestnaný, pričom aj aktuálne (v čase podania vyjadrenia odporkyne) dosahuje zárobok v pracovnom pomere, ktorý trvá od marca 1999, nemožno v jeho prípade aplikovať ustanovenie § 293ao, ktoré je striktné viazané na obdobie trvania nezamestnanosti u osoby poškodeného.

Záverom odporkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil a navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 subsidiárne § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“) a s prihliadnutím na ustanovenie § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250s veta druhá O.s.p. odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p.) jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nebolo dôvodné. Preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. septembra 2017 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Zo spisového materiálu vyplynulo, že v zmysle § 272 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. Sociálna poisťovňa, pobočka Bratislava dňa 27. februára 2004 prebrala výplatu plnení od zodpovedného zamestnávateľa Hornonitrianske bane Prievidza, a.s., odštepny závod Nováky a podľa evidenčného listu zamestnávateľ potvrdil, že navrhovateľovi k 31.12.2003 (v priemere za rozhodné obdobie od 01.07. do 31.12.2003) poukazoval náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti v sume 2.644,-Sk (87,80 €). Naposledy poškodenému vyplatil náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti za mesiac december 2003.

Odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou odporkyne, vychádzajúcou zo stanoviska Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 725/2003-1/41 zo dňa 08.12.2003, podľa ktorého sa suma úrazovej renty odo dňa 01.01.2004 podľa § 272 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z. stanoví ako priemer náhrad za stratu na zárobku, ktoré budú poškodenému vyplatené za rozhodujúce obdobie od 01.07.2003 do 31.12.2003.

Odvolací súd pritom vychádzal aj z rozsudku tunajšieho súdu pod sp. zn. 9So/223/2008 zo dňa 31.07.2009: „Podľa názoru odvolacieho súdu je možné akceptovať stanovisko odporkyne, že ak by vzala v úvahu iba sumu náhrady za mesiac december, ako transformovanú úrazovú rentu, táto by predstavovala 7198 Sk, čo by bolo pre navrhovateľa nevýhodné. Preto postup podľa stanoviska MPSVár z 8. decembra 2003 nie je v neprospech navrhovateľa a týmto postupom nebol ukrátený na svojich právach. V danom prípade odvolací súd vychádzal tiež z toho, že výšku vyplatenej náhrady

straty na zárobku v II. polroku 2003 ako celok ale ani v jednotlivých mesiacoch navrhovateľ preukázateľne nenamietal a nežiadal jej súdne určenie. Vzhľadom na uvedené bolo možné považovať výšku náhrady za stratu na zárobku za danú a navrhovateľovi patriacu k 31. decembru 2003 podľa príslušných ustanovení zákona a odporkyňa nepochybila, ak takú sumu vzala za základ valorizácie k 1. januáru 2005 a následne k 1. júlu 2005, pričom netto náhrada za stratu na zárobku bola transformovaná na úrazovú rentu a následne valorizovaná.“

V zmysle vyššie uvedeného evidenčného listu k spisu č. 4669/IV zo dňa 27.11.2003 bola navrhovateľovi vyplatená za mesiac december (rok 2003) náhrada za stratu na zárobku vo výške 2478,- Sk, pričom postupom odporkyne (t. j. výpočtom priemernej sumy vyplácanej za rozhodné obdobie) bola k 01.01.2004 stanovená náhrada za stratu na zárobku v sume 2644,- Sk, teda v sume vyššej. Preto mal odvolací súd za to, že týmto postupom navrhovateľ nebol ukrátený na svojich právach.

K spornej otázke, či má byť od 01.01.2004 navrhovateľovi vyplácaná úrazová renta v sume rovnajúcej sa sume náhrady straty na zárobku pred alebo po odrátaní dane, odvolací súd odkazuje jednak na závery tunajšieho súdu, vyjadrené vo vyššie citovanom rozsudku, ako aj v rozsudkoch pod sp. zn. 9So/1/2011 zo dňa 31.01.2012 a 9So/26/2012 zo dňa 24.04.2013.

Podľa § 272 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z. náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity a náhrada za stratu na dôchodku, ktoré sa vyplácali k 31. decembru 2003, a nárok na ich výplatu trvá aj po tomto dni, sa považujú od 1. januára 2004 za úrazovú rentu, a to v sume, v akej patrili do 31. decembra 2003. Na zvyšovanie úrazovej renty platí § 82 primerane.

Do 31. decembra 2003 nebola náhrada za stratu na zárobku oslobodená od dane z príjmov (§ 9 ods. 2 písm. i/ bod 1. zákona č. 366/1999 Z.z. o dani z príjmov).

Pokiaľ sa v § 272 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z. hovorí o „sume, v akej patrila do 31. decembra 2003“, je v danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu potrebné za túto umu považovať sumu v akej bola náhrada za stratu na zárobku vyplácaná k 31. decembru 2003 po zdanení.

Keďže odporkyňa po 31. decembri 2003 vyplácala náhradu za stratu na zárobku ako úrazovú rentu v sume rovnajúcej sa rozdielu výšky náhrady za stratu na zárobku a príslušnej dane z tohto príjmu, aj odvolací súd považoval za súladné so zákonom rozhodnutie z 12.12.2012, ktorým odporkyňa vyslovila, že navrhovateľ od 1. januára 2004 má nárok na úrazovú rentu v sume 87,80 € mesačne, ktorá bude podliehať zvyšovaniu podľa príslušných ustanovení zákona.

Nemožno pritom stotožňovať úrazovú rentu, priznanú podľa §§ 88 a 89 zák. č. 461/2003 Z.z., ktorá dani z príjmu nepodlieha, a náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, ktorá sa podľa § 272 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. za úrazovú rentu iba považuje, a ktorá dani z príjmu podlieha.

Zároveň k námietkam navrhovateľa odvolací súd dodáva, že krajský súd v napadnutom rozsudku neuviedol, že úrazová renta, ktorá mu patrí podlieha dani z príjmov.

Pokiaľ zákonodarca v ustanovení § 272 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z. použil termín „považuje sa“ znamená to, že náhrada za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti je aj po 31. decembri 2003 naďalej náhradou za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti; za úrazovú rentu upravenú v §§ 88 a nasl. zák. č. 461/2003 Z.z. sa iba považuje a to na účely jej ďalšej výplaty po 31. decembri 2003, na účely jej valorizácie podľa § 89 ods. 8 zák. č. 461/2003 Z.z., resp. úpravy jej výšky pri zmene pracovnej schopnosti jej poberateľa podľa § 88 ods. 3 a § 89 ods. 4 zák. č. 461/2003 Z.z.

Požiadavku navrhovateľa o úpravu priemerného zárobku na náhradu za stratu na zárobku, ktorý mu patril k 30.06.2003, považoval odvolací súd za nedôvodnú, nakoľko odporkyňa nie je oprávnená znovu

posudzovať nárok na náhradu za stratu na zárobku a meniť jej výšku. Navyše výpočet priemernej sumy náhrady za stratu na zárobku vyplácanej za rozhodné obdobie (júl až december 2003) odvolací súd nepovažuje za posúdenie nároku na túto dávku, resp. zmenu jej výšky. Ide len o stanovenie jej priemernej výšky za účelom zachovania nadobudnutých dávkových práv navrhovateľa.

Odvolací súd sa stotožnil s právnym posúdením veci krajským súdom, pričom napadnutý rozsudok dostatočným spôsobom dáva odpoveď na otázky nastolené navrhovateľom v podanom opravnom prostriedku. Preto odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 od. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 a § 224 ods. 1 O.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, lebo navrhovateľ v odvolacom konaní nebol úspešný.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).